

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Příloha

k usnesení vlády

ze dne 6. června 2012 č. 397

Stanovisko

**vlády k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 589/1992 Sb.,
o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění,
ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění,
ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 458/2011 Sb., o změně některých zákonů
související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových
a pojistných zákonů
(sněmovní tisk č. 677)**

Vláda na své schůzi dne 6. června 2012 projednala a posoudila návrh zákona, kterým se mění zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 458/2011 Sb., o změně některých zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů (sněmovní tisk č. 677), a vyslovila s tímto návrhem **nesouhlas** zejména z následujících důvodů:

1. Vláda je toho názoru, že institut maximálního vyměřovacího základu v podobě, v jaké je obsažen v právním řádu České republiky, přispívá k vyvážení parametrů pojistného systému, který musí akcentovat nejen princip solidarity, ale také princip přiměřenosti. Přitom je třeba vzít v úvahu též soulad mezi výší zaplaceného pojistného na důchodové pojištění na straně jedné a výší důchodu na straně druhé, jak to ostatně vyplývá i z nálezů Ústavního soudu, vyhlášeného pod č. 135/2010 Sb.

2. Nelze souhlasit s argumentací předkladatelů, že před úpravou provedenou zákonem č. 261/2007 Sb. měli všichni poplatníci pojistného stanoven vyměřovací základ podle stejných pravidel. Maximální vyměřovací základ (ve výši 486 000 Kč) byl totiž upraven v zákoně o pojistném na sociální zabezpečení již od jeho přijetí v roce 1992, avšak týkal se pouze pojistného placeného osobami samostatně výdělečně činnými. Právě existence maximálního vyměřovacího základu u osob samostatně výdělečně činných a naopak jeho neexistence u zaměstnanců a oprávněná kritika tohoto nerovného stavu byla jedním z důvodů, pro které byl maximální vyměřovací základ v jednotné výši pro osoby samostatně výdělečně činné, pro zaměstnance a pro zaměstnavatele zaveden.

3. Návrh zákona navíc vykazuje i některé podstatné legislativní nedostatky, z nichž lze příkladmo uvést následující:

- úprava obsažená v čl. I bodě 2 návrhu znamená, že nejvyšší měsíční vyměřovací základ nebude možno stanovit;

- čl. II bod 3 návrhu nedává smysl, neboť se týká minimálního měsíčního základu, kterého se však návrh zákona netýká (zákon se týká maximálního vyměřovacího základu); navíc u záloh na pojistné na důchodové pojištění se vychází z měsíčního vyměřovacího základu, nikoliv z měsíčního základu, který se používá pro stanovení pojistného na nemocenské pojištění;

- úprava podle čl. V bodu 2 návrhu ve vztahu k zákonu č. 458/2011 Sb. nedává věcně smysl, neboť roční zúčtování záloh se mělo provádět právě v případě překročení maximálního vyměřovacího základu, a úprava podle čl. V bodu 4 návrhu zákona není legislativně-technicky vůbec realizovatelná.